EEN WEEKBLAD MET MICKEY EN KUIFJE

PEP

Nr. 27 4 juli 1964

35 ct. p.w. losse nrs.

45 ct. België 7 fr.

HALLO, beste vrienden!

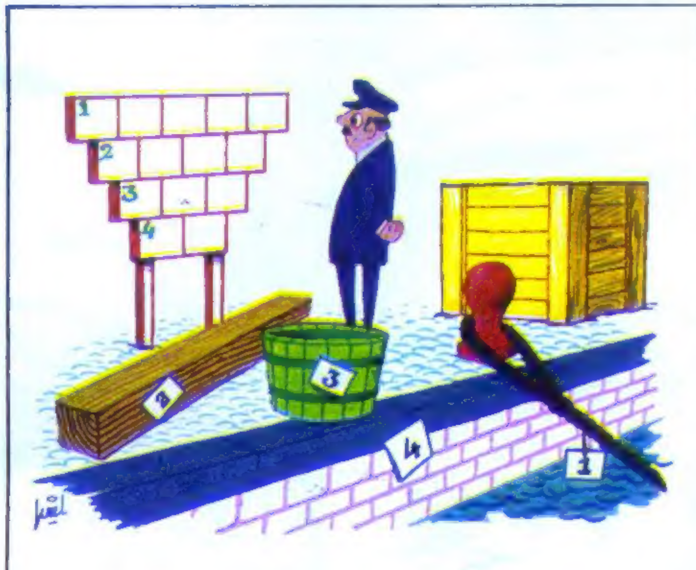
Onder: Weer jaagt een raket de ruimte in!
Rechts: Harold Lloyd in een houdgreep!

EEN tijdje geleden heb je de eerste bijdrage van onze ruimtevaart-medewerker Sjoerd van der Werf kunnen lezen. Ook deze week is hij achter zijn schrijfmachine gekropen om voor jullie een artikel te schrijven, een artikel over de Apollo/Saturnus V-combinatie, waarmee Amerika over enkele jaren een poging zal doen de maan te bereiken. Nu zal er al heel wat werk verzet zijn vóór de raket op het lanceerplatform staat; er zullen dan ook al heel wat moeilijkheden overwonnen zijn; iets daarvan vertelt Sjoerd van der Werf jullie op de pagina's 24 en 25.

Dan gaan wij proberen jullie al een heel klein beetje in vakantiestemming te brengen. Over enkele weken komt in bioscopen door het hele land een oude film, of liever gezegd: een film, die is samengesteld uit kleinere oude filmpjes, waarin de hoofdrol gespeeld wordt door Harold Lloyd. Iets over deze filmkomiek en over deze film kunnen jullie lezen op de pagina's 10 en 11, waar onze speciale filmredacteur weer 'ns in het verleden duikt. Hij heeft het al meer gedaan, weet je nog? „Je kunt er nog steeds om lachen" stond toen boven het artikel, waarin allerlei oude filmsterren een beurt kregen. Harold Lloyd is wel een van de bekendste geweest!

VOOR PIENTERE PEP PUZZELAARS

AAN DE WATERKANT

Een zeeman aan de waterkant zag een vreemd bord staan met nummers erop. Hij zag ook kaartjes met nummers aan de waterkant. „Dat moet wat met elkaar te maken hebben," dacht hij. Na heel diep nadenken vond hij de oplossing. De namen van de dingen aan de waterkant kon hij in de vakjes op het bord invullen. Het eerste woord had vijf letters. Het tweede woord had dezelfde letters als het eerste woord min één letter. De volgorde van de letters was ook veranderd. Woord nummer drie had drie letters van het tweede woord en woord nummer vier bestond uit twee letters van het derde woord. Je weet nu al een heleboel van deze puzzel, maar de vier woorden niet. Kun je ze vinden? Schrijf je oplossing op een briefkaart en stuur deze naar: Redactie Pep, Postbus 1444, Amsterdam. Zet in de linkerbovenhoek aan de ADRESZIJDE van de briefkaart: Pep-prijsvraag nr. 27.

Oplossing van prijsvraag nr. 25: 1 stek, 2 toga, 3 egel, 4 kalf.

PRIJZEN

1e prijs: een prachtig polshorloge; 2e prijs: een kleinbeeld camera; 3e prijs: een compleet tafeltennisspel; 4e prijs: een kruiswoordspel; 20 troostprijzen: een grote gekleurde speelbal.

DE WINNAARS VAN PRIJSVRAAG Nr. 20 ZIJN:

1e prijs: Joke Hoogvorst, Ooievaarstr. 53, Den Helder; 2e prijs: Dolf Ruesink, Singelweg 19, Winterswijk; 3e prijs: Martinus Vos en A. Vos, B. v. d. Asbeckweg 38, Warfhuizen; 4e prijs: Annelies Egelie, v. Bercksfr. 9, Driebergen.

De winnaars van de troostprijzen krijgen deze, zonder dat hun naam in Pep komt te staan, thuis gestuurd.

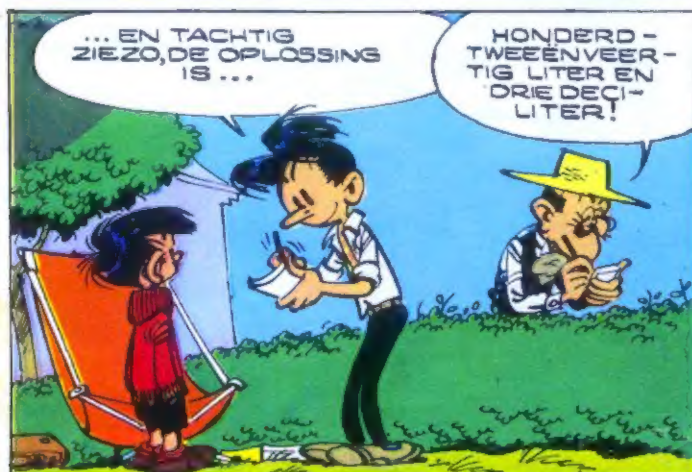
Ton en Tineke

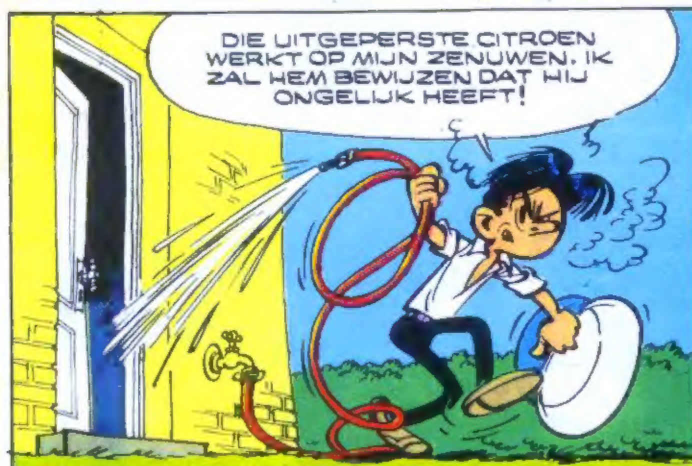
door Franquin

Pep in het land van BOEM-BOEM

Pep en zijn vrienden hebben het gewonnen van Dick Dreuner en zijn bende. Baseck wil nu van de beleefde avonturen een film maken.

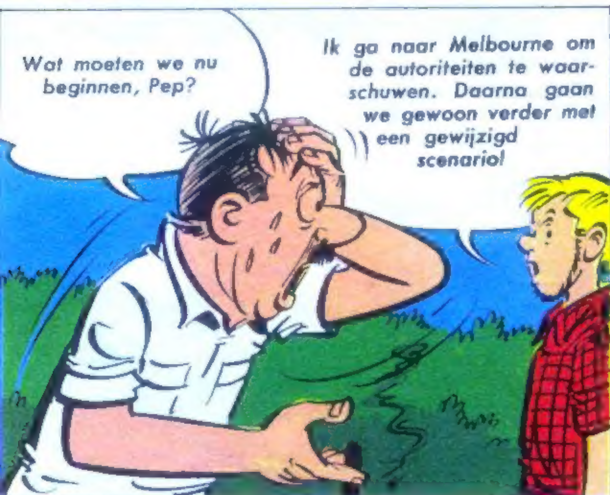
Baseck wil juist aan de volgende opname beginnen als...

Zeg eens, Baseck, ik heb er alleen in toegestemd, de eerste scène mee te spelen, van nu af hoef je echt niet op me te rekenen!

Wat zeg je me daar?

In Melbourne scheiden zich de wegen van onze medespelenden in dit avontuur. Dreuner en zijn mannen gaan naar de gevangenis, de pygmeeën aanvaarden de terugreis naar Afrika en Pep en zijn vrienden keren terug naar Europa met de opbrengst van de verkochte safari-uitrusting.

WORDT VERVOLGD

DAN COOPER

Dan en zijn vrienden zijn in Sawmill aangekomen, waar de officiële proefvlucht van de Kangoeroe gehouden zal worden.

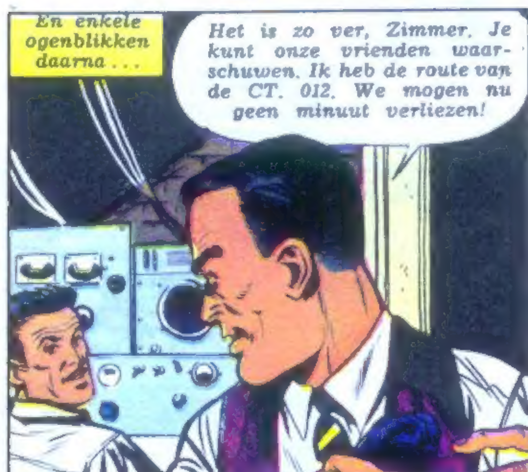

in HET WAAGSTUK

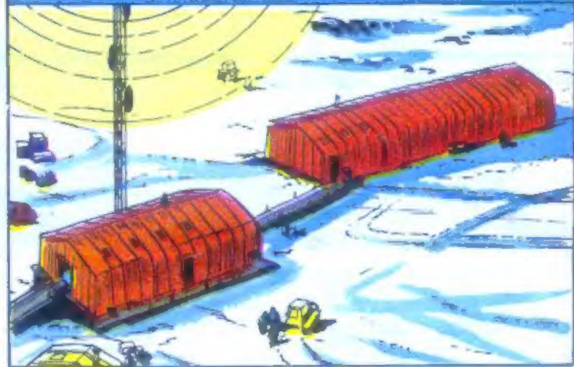
Aan boord van de CT. 012, waarmee de deskundigen naar Sawmill komen, bevindt zich een geheimzinnig koffertje....

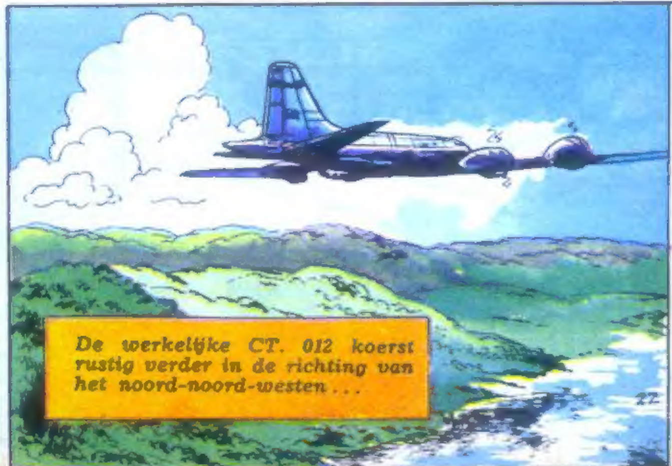

Al meer dan twee uur vliegt de CT. 012 met de luchtvaart-deskundigen aan boord over de verlaten ijsvlakten rond de reusachtige baai van Labrador . . .

CT. 012 aan punt 003 . . . Niets te melden. Houden dezelfde koers, dezelfde hoogte. Alles o.k. . . .

We hebben onze vertraging weggewerkt, Harvey. Gunstige wind. Als het zo blijft, zijn we precies op de vastgestelde tijd in Sawmill.

Op hetzelfde ogenblik komt er een andere CT. 012 uit oost-noord-oostelijke richting. Hij scheert laag over het water om te ontkomen aan de Canadese radartoestellen..

Vlieg een beetje sneller, St... ik bedoel, Harvey, anders kruisen we de echte CT. 012 niet op het bepaalde uur en punt . . .

Duizenden kilometers daar vandaan...

Op dit ogenblik vliegt ons toestel boven de Canadese kust.

Over drie kwartier kruist het 't Canadese toestel dat naar Sawmill vliegt. Dit is een staaltje vakmanschap van onze navigators!

ZIJ hebben met de hulp van de inlichtingen van onze agenten in Canada berekend wanneer ons toestel moest opstijgen. Zij hebben de route uitgestippeld en de plaats en de seconde bepaald waarop 't de echte CT. 012 zal kruisen.

Een half uur daarna. In de Canadese lucht vervolgt de CT. 012 zijn weg . .

En meer naar het noorden, in een van de radarstations . .

Ik heb twee lichtstippen ontdekt, waarvan er één onbekend is!

??...

Zo te zien vliegen er twee vliegtuigen vlak bij elkaar. Toch is er maar één toestel in die sector gesignaleerd, de CT. 012, die naar Sawmill koerst.

Intussen aan boord van de CT. 012...

Harvey! Harvey, kijk eens! Beneden ons . . . we kruisen dat vliegtuig . . .

???

Het komt uit het noorden. Misschien een lijntoestel . . .

25

Maar het vliegtuig uit het hoge noorden, dat de CT. 012 zal kruisen, is geen lijntoestel . . .
Die piloot is gek! Kijk hem 'ns laag over het water scheren!
Het is geen lijntoestel . . . zoiets zou de bemanning zeker niet riskeren!
Maar het is een Canadees . . . en van hetzelfde type als het onze!
Kijk! Recht voor ons! Dat is de CT. 012! We zijn op de vastgestelde tijd op de juiste plaats!

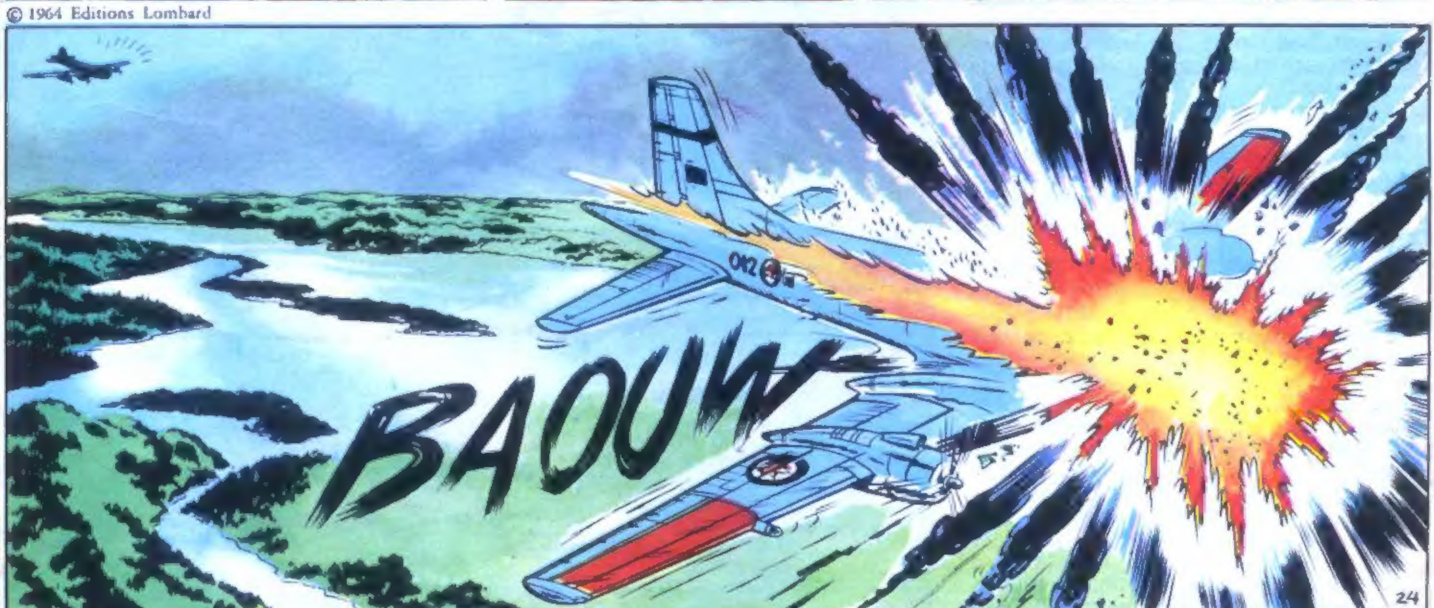

Prachtig! We hoeven hem alleen maar te volgen tot we zijn plaats kunnen innemen! Begin maar te draaien, Teddy!
Ik zal zo ver achter ze blijven, dat ze niet kunnen zien dat wij hetzelfde nummer dragen!

Aan boord van de èchte CT. 012 . . .
Harvey, dat toestel zit me dwars! Hij draait alsof hij ons wil volgen . . .

Meen je dat?
Ja, hij stijgt en draait alsof hij met ons mee wil vliegen. Maar hij blijft toch op een afstand . . .

Er is niets gezegd over een ander militair toestel in deze sector. Wat zou er mee zijn?
Ik zal proberen radiocontact op te nemen.

Op dit ogenblik duizenden kilometers daar vandaan.
Ons toestel heeft de CT. 012 vijf minuten geleden ontmoet en . . . Let op! Nog 6 seconden . . . 3 . . . 2 . . . 1 . . .

BAOUW
24
WORDT VERVOLGD

DE KOMIEK DIE BLIJFT TERUGKOMEN: HAROLD LLOYD

Links: Harold zoals iedereen hem kent: met een strooien dak, glasloze bril en braaf lachje. Deze en de andere foto's (behalve de drie rechtsonder) zijn ontleend aan de film „Het lachen niet verleerd", die binnenkort in ons land wordt vertoond. Deze film stelde hij samen uit vroegere produkties. Het kan hem er niet dol en dwaas genoeg aan toegaan, maar hijzelf blijft er ijzig kalm onder. Zijn grote populariteit heeft hij vooral te danken aan de onverstoorbaarheid waarmee hij zich uit de neteligste situaties weet te redden. Na een periode van imitaties van beroemde komieken besloot Harold Lloyd zichzelf te zijn, met als resultaat dat Amerika hem na een triomfale tocht door de verschillende staten tot populairste burger uitriep.

OP 15 juli 1913 stond Harold Diddlebock zoals gewoonlijk voor de studio van Universal op zijn vriend Hal Roach te wachten. Hij wierp af en toe een ongeruste blik op zijn horloge, want de tijd drong en binnen enkele minuten zou het figurantenkantoor, waar Harold en Hal hun diensten wilden aanbieden, worden gesloten. Dat betekende voor Harold een inkomstenderving van zes gulden, die hij dringend nodig had om zijn kamerhuur te betalen. Toen hij Hal dan ook in de verte zag aankomen, begon hij ongeduldig met zijn armen te zwaaien. Hal liep er echter geen stap harder om en nam zelfs nog even tijd om een dikke sigaar op te steken. Breed lachend kwam hij op zijn vriend toe.

„Ik ben benieuwd of je ook nog lacht als je direct voor een dichte deur staat," zei Harold verontwaardigd.

„Jawel," antwoordde Hal lichtzinnig, „ik b[illegible]f vandaag goed gehumeurd, zelfs [illegible] deze sigaar direct een klapsigaa[illegible]jkt te zijn."

„En mag ik dan misschien de oorzaak van je vreugde weten?" vroeg Harold.

„Zeker," zei Roach, „ik heb vanmorgen bericht gehad dat mijn oud-oom Bill is over[illegible]den."

„En [illegible]aarom lach jij?" zei Harold diep geschokt.

„Ja, want ik heb de man nooit gekend. Bovendien is hij 95 jaar geworden en heeft hij me tienduizend gulden nagelaten, waarvan jij en ik samen films gaan maken."

Zo werd Harold Diddlebock dank zij een erfenis in staat gesteld een jeugdideaal te verwezenlijken. Reeds als kind vertelde hij aan iedereen, artiest te willen worden. Zijn vader zag daar echter geen brood in en beloofde hem een pak slaag als hij ook maar een voet in die richting durfde zetten. Na de lagere school werkte hij een tiental baantjes af. Tenslotte zag vader Diddlebock zijn fout in en gaf hij Harold toestemming om zijn roeping te volgen. De theaterdirecties bleken echter niet op hem te zitten wachten. Harold werd van het kastje naar de muur gestuurd en kreeg geen voet aan de grond. Toen hij op zekere dag lusteloos op straat

Onder: De man in verlegenheid, een van zijn sterkste typeringen. Rechts: Lloyds humor, dikwijls een gelukkige combinatie van werkelijkheid en karikatuur. Rechtsonder: Knap was hij niet, wel charmant!

naar een fakir stond te kijken, kwam er een brandweerwagen langs. Alle kijkers gingen achter de wagen aan, behalve Harold en een heer, die hem nieuwsgierig bekeek. Hij kwam op de jongeman toe en stelde zich voor als Lane Connor, theatereigenaar en artiest. Connor bleek onder de indruk te zijn gekomen van Harolds onverstoorbaarheid en bood hem in een toneelstuk de rol van huisknecht aan. Hij speelde de rol drie maanden en nam toen zijn ontslag, omdat hem duidelijk was geworden dat hij op het toneel nimmer van knecht baas zou worden. Daarvoor leek hem de film meer kans te bieden. Bijna een jaar wachtte hij aan de ingang van de studio op de kans, die zijn vriend Roach hem ten slotte gaf. Harold wijzigde zijn naam in Willie Work en toog aan de slag met het geld van Hal Roach z'n oudoom. Hij begon met het geven van imitaties van bekende filmgrapjassen zoals Chaplin en Fetty Arbuckle. In 1921 was hij het naäpen van grootheden moe. Hij vertelde Hal iets anders te willen proberen.

„Wat dan?" vroeg Hal verbaasd.

„Mezelf zijn," antwoordde Harold.

„Jezelf zijn met dat brave gezicht van jou? Kom nou?"

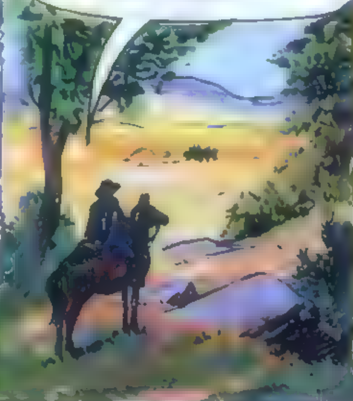
„Ja," zei Harold, „met dat uitgestreken gezicht van me en met deze bril zonder glazen op."

Hij kreeg zijn zin en bleek midden in de roos geschoten te hebben. De altijd ridderlijke Harold Lloyd — zoals hij zichzelf herdoopte — werd in Amerika een nationale held. Zijn films „Grootmoeders jongen", „Het groentje" en „Waarom zouden we treuren" leverden hem een fortuin op. In 1928 leek zijn carrière echter een voortijdig einde te vinden toen hij bij een publiciteitsstunt zwaar werd gewond. Bij wijze van grap had men hem verzocht zijn sigaret aan te steken met de lont van een bommetje. De lont bleek echter beter te trekken dan de sigaret en de bom ontplofte vóór Harold zich uit de voeten kon maken. Hij verloor drie vingers van zijn rechterhand en werd ernstig aan zijn gezicht gewond. Toen Harold zes maanden later uit het ziekenhuis werd ontslagen, bereidde Amerika hem een geweldige hulde. Hij maakte een triomftocht door het gehele land en werd tot populairste burger van Amerika gekozen. De sprekende film maakte een einde aan zijn heerschappij.

Hij werd verdrongen door komieken als de Mark Brothers, W. C. Fields en Eddie Cantor, die hun mopjes vertelden in plaats van ze uit te beelden. Tot voor enkele jaren liet Harold weinig meer van zich horen. Hij woonde met vrouw en kinderen als een gezeten burger in het huis met 40 kamers dat hij in zijn glorietijd had gekocht. Op uitnodiging van een filmmaatschappij stelde hij in 1962 echter een film samen uit zijn vroegere produkties. De film werd zo'n succes, dat deze spoedig daarna door een tweede werd gevolgd. De naam van deze nieuwe produktie is „Het lachen niet verleerd". Dat geldt voor de nu 69-jarige Harold en voor zijn publiek, dat zich deze tweede kans om eens fijn te lachen niet zal laten ontglippen. Zorg dat jullie erbij (bij het publiek) bent!

GARCIA IS IN HET BEZIT VAN DE DOLK, DIE ZORRO HEEFT VERLOREN. HIJ IS VAN PLAN ER MEE NAAR DE WAPENSMID VAN MONTEREY TE GAAN OM ER ZO ACHTER TE KOMEN, WIE ZORRO IS. TWEE POGINGEN VAN DE GEMASKERDE OM ZIJN DOLK TERUG TE HALEN, ZIJN MISLUKT...

ZORRO

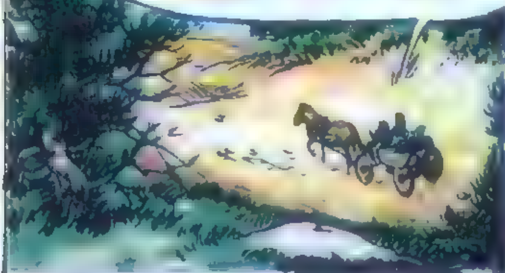

WAT? LOPEND?
WACHT, IK BEGRIJP HET. JE VOND EINDELIJK ZELF OOK DAT JE TE DIK WERD EN VEEL LICHAAMBEWEGING NODIG HAD!

AI, DON DIEGO... DIT IS NIET GRAPPIG. ZORRO HEEFT ONZE PAARDEN GESTOLEN... MOGEN WE MET U MEERIJDEN?

MAAR NATUURLIJK, AMIGO'S, STAP IN! HA! HA! KOM NAAST MIJ ZITTEN, SERGEANT, EN VERTEL 'NS WAT JULLIE OVERKOMEN IS.

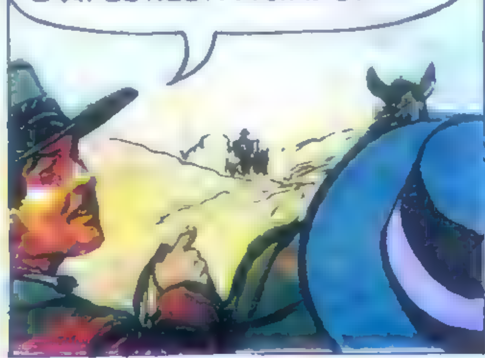

GEDULDIG LUISTERT DON DIEGO NAAR HET VERHAAL, DAT HIJ ALS ZORRO ZELF HEEFT MEEGEMAAKT...
DUS OM ER ACHTER TE KOMEN VAN WIE DE DOLK IS, GA JIJ NAAR DE WAPENSMID VAN MONTEREY...

MAAR WAAROM LAAT JE MIJ DAT NIET DOEN? IK MOET TOCH VOOR ZAKEN IN MONTEREY ZIJN. BEDENK DAT JIJ DE COMMANDANT VAN LOS ANGELES BENT!

JE KUNT DAAR EENVOUDIG NIET GEMIST WORDEN, GARCIA!
NEE? J-JA... JA, DA'S WAAR!
HM!

BOVENDIEN LOERT ZORRO OP JOU! HIJ ZAL ER ECHT NIET AAN DENKEN DE DOLK BIJ MIJ TE ZOEKEN...
AI MI! DAT IS SLIM BEDACHT!

HIER HEEFT U DE DOLK, DON DIEGO. NEEM HEM GAUW MEE. EN IK HOOR VAN U WIE ...?
NATUURLIJK, BESTE GARCIA!

KIJK, DAAR KOMT DE POSTKOETS AAN. GAAN JULLIE NU MAAR RUSTIG TERUG NAAR DE PUEBLO EN LAAT DE REST AAN MIJ OVER!

EN ZO...
ADIOS, GARCIA!
ADIOS, DON DIEGO! EN BEDANKT!

MAAR ALS DE POSTKOETS UIT HET GEZICHT VERDWENEN IS...
HA, BERNARDO, BEN JE DAAR? NU IS HET WEER DE BEURT AAN ZORRO!

ZORRO!
HALT! EN HANDEN OMHOOG ALLEMAAL!

AHA, DAAR HEBBEN WE ONZE GROTE VRIEND! MIJN DOLK, GARCIA, EN GAUW!

IK HEB DE DOLK NIET MEER! HI! HI! HI! JE HEBT DE VERKEERDE TE PAKKEN, ZORRO! EEN MOOIE LIST, HÈ?

DON DIEGO HEEFT DE DOLK MEEGENOMEN EN...
DON DIEGO?

AI MI... HAD IK DAT NIET MOETEN ZEGGEN... MISSCHIEN?

NEE! NU GAAT ZORRO NATUURLIJK ACHTER DON DIEGO AAN!
J-JA... EN WIJ KUNNEN NIETS DOEN!

KIJK! DAAR! ONZE PAARDEN! KOM MEE!

VLUG! GRIJP ZE! EN ACHTER ZORRO AAN!

VOORUIT! WAAROM WIL DIE KNOL NIET HARDER? VORT! VORT!

DAAR... DON DIEGO'S RIJTUIG! MAAR... WAAROM LIGT DON DIEGO ER... AI MI!

PFT! HET WAS ZORRO, SERGEANT GARCIA. IK KREEG EEN KLAP OP MIJN HOOFD EN DAARNA WEET IK HET NIET MEER...

HEEFT DIE SCHURK VAN EEN ZORRO TOCH NOG Z'N DOLK TERUG! BAH!

PIETJE PECH
door
C.D.RUSSELL

HEBBES!

HE! HIJ IS VAN MIJ! LAAT HEM LOS!
ALLE HONDEN ZONDER PENNING NEEM IK MEE. HOU JE MOND MAAR, ANDERS REKEN IK JOU OOK IN!

BAH! WAT EEN HARTELOZE VENT!

HIJ HEEFT MIJN HONDJE IN DE AUTO MEEGENOMEN EN HIJ GAAT ALLE LOSLOPENDE HONDEN UIT HET PARK HALEN!
IK HEB EEN IDEE! IK LEEN KEFFER, DE HOND VAN MIJN NICHT...

BRAVE HOND, KEFFER!

GRIJP HEM, KEFFER!

GRRRRR

KOM ER MAAR UIT, JONGENS!

MOOI WERK, KEFFER! ALS WE HEM NOG 'N PAAR KEER EEN BOOM INJAGEN, ZAL HIJ ONS VOORTAAN WEL MET RUST LATEN!

JE kunt het geloven of niet, maar ik heet Jan de Kwaay. Ik ben de middelste van ons drieën: Carla is de oudste, dan kom ik, Jan, en volgens mijn trainer ben ik de meestbelovende voetballer van alle eersteklassers. De jongste is Angela en dat kind is de oorzaak van alle ellende.
Iedereen zegt dat mijn ouders erg knap en geestig zijn. Mijn vader heeft vroeger eens iets uitgevonden waar hij toen mee langs de deuren ging en nu heeft hij een enorme fabriek van dat spul.
Mijn moeder kan iemand anders precies nadoen en zo. Gisteren vertelde Robbie me nog dat iedereen zich krom gelachen had toen mijn moeder op een feestje Carla en mij imiteerde. Zijn moeder zegt dat mijn moeder de moderne jeugd begrijpt, maar als mijn moeder ons, teen-agers, werkelijk begreep, zouden wij niet met zulke moeilijkheden zitten.
Kijk nu eens naar Carla: die heeft met opzet haar proefwerk Nederlands verknoeid. Waarom? Als kleuter was Carla schattig om te zien. Dat weet ik zelf niet meer, maar dat bewijzen de foto's wel van toen ze nog klein was.

Mijn vader keek op van zijn bord en zei: „Oh ja?"
„Dat is fijn Carla," zei moeder en toen tegen vader: „Weet je dat Angela geen enkele fout in haar rekenen had?"
Vader stond op van zijn stoel, liep om de tafel heen naar Angela en gaf haar een zoen. „Dat is geweldig, kleintje," zei hij.
Na het eten ging ik naar boven en klopte op Carla's deur. „Ja, kom maar binnen," zei ze en ik kon aan haar stem horen dat ze gehuild had.
„Nou, wat zei ik je? Geen wóórd! Ik ben benieuwd wat ze zeggen als ik mijn eindexamen nog eens haal... misschien merken ze het niet eens."
„Zou je denken?"
„Waarom zou ik dit jaar slagen? Misschien komen ze niet eens op de uitslag, maar kijken ze naar een uitvoering van Angela. Neem jezelf nou, afgelopen jaar."
„Ja," zei ik en herinnerde me dat ze naar geen wedstrijd waren komen kijken, omdat Angela dan telkens een dansvoorstelling had.
„Weet je," zei ik en richtte me in mijn volle lengte (1,65 m) op, „we moeten iets doen om ze wakker te schudden."
„Maar wat?" vroeg ze en plofte op haar bed.

JE ZAL ZO'N ZUSJE HEBBEN...

door Margaret C. Sterner

Illustratie: J. Wesseling

Ze had blonde krullen en grote blauwe kijkers en als je haar nu ziet... Nu heeft ze bruin haar, meestal vet en dof, zoals de advertenties voor shampoo zeggen. Ze is zo rond als een ton. En nu heeft ze een soort minderwaardigheidsgevoel. Toch is dat niet haar grootste probleem. Ik zal jullie eens vertellen van vrijdagavond, dan begrijp je wel wat ik bedoel.
Ik zei Carla dat haar klasseleraar mij gevraagd had eens met mijn zuster te gaan praten, per slot van rekening was ik een verstandige jongen! Maar goed, nadat ik wat met Carla gebabbeld had, deed ze haar best en haalde afgelopen vrijdag een 10 voor haar Nederlands.
„Wel ja," zei ik, „dat is wel genoeg hè?"
Carla was natuurlijk blij met haar cijfer en toen we aan tafel zaten, vertelde ze trots het nieuws: „Jullie hoeven je over mij geen zorgen meer te maken, vandaag heb ik een 10 gehaald voor mijn Nederlands en ik denk dat ik het nu wel haal."

„Ik weet het nog niet, ik zal er eens over denken."
Ze giechelde en ik voelde me een stuk prettiger.
„Jan," zei ze, „je bent een kei. Jij wordt de held in mijn roman."
Ik liep juist naar de deur toen er van beneden geroepen werd: „Jan, Carla, komen jullie afdrogen?"
Mams stem klonk vrolijk, maar ik had zin om ruzie te maken en riep terug: „Waarom vraagt u het die verwende sik niet?"
„Johan!" ik wist dat moeder woedend was als ze me zo noemde. „Hou je brutale mond en kom beneden."
„Wacht maar even, ik kom zo," en tegen Carla: „Blijf jij maar hier en denk na, misschien kom je op een idee."
„Dank je wel," zei ze en hobbelde naar haar bureautje.
Ongeveer een half uur later kwam ik langs haar kamer en riep ze me.
„Spuit op," zei ik en viel in de dichtstbijzijnde stoel.
„We gaan een toneelstukje opvoeren," zei ze. „We spelen ons

„We gaan een toneelstukje opvoeren," sei ze. „We spelen ons eigen leven, maar doen alsof het van iemand anders is, snap je?"

eigen leven, maar doen alsof het dat van iemand anders is, snap je?"
Ik snapte er niets van maar knikte van ja.
„Aan tafel beginnen we ermee."
„Maar wat moet ik dan doen?"
„Kijk, we gaan over iemand praten, bijvoorbeeld over Luuk Vermelen en dan zeg ik: hé, heb je het gehoord? Luuk Vermelen gaat van voetballen af omdat zijn vader nooit naar een wedstrijd komt kijken, en dan zeg jij: kan ik me voorstellen, bij die familie schijnt

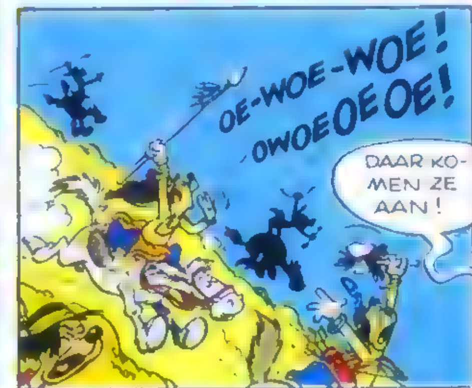
alleen het jongste kind belangrijk te zijn. Begrijp je het?"
Nu begreep ik waar ze naar toe wilde.
„Jippie, dat lijkt me een mieters idee!" riep ik uit. „Maar zouden we Luuks naam wel gebruiken? Laten we er liever een verzinnen, anders krijgen we misschien maar moeilijkheden, óók voor Luuk."
„Natuurlijk, idioot, het was maar een voorbeeld!"
„Wanneer spelen we het?"
„Morgenavond."
De volgende dag vlak voor we aan tafel gingen, vertelde moeder dat mijnheer en mevrouw Kokman kwamen eten.
„Dan kunnen we beter nog een dag wachten," stelde ik Carla voor.
„Ben je mal? Ik wil wedden dat die twee voor 100 procent achter ons staan."
„Tja, daar heb je misschien wel gelijk in," gaf ik toe, „mijnheer Kokman kijkt altijd naar onze wedstrijden."
We zaten aan tafel. Mijnheer Kokman scheen verdiept in zijn soep en mevrouw Kokman vroeg: „Weet jij al wat je gaat doen als je slaagt, Carla?"
Carla beet op haar lip en begon: „Ik... eh..."
„Dat kan ik je wel vertellen, Riet," nam moeder het woord, „we wachten eerst maar eens af òf ze slaagt en dan zien we wel verder."
Ik zag Carla's ogen achter haar brilleglazen vochtig worden en ze slikte.
„Heeft u het al gehoord van Luuk Vermelen, mijnheer Kokman?" vroeg ze. „Gisteren sprak ik toevallig de trainer en die vertelde me dat Luuk hard op weg is het clubrecord te breken. Hij schijnt dit seizoen al enorm veel punten gescoord te hebben."
„Hij houdt ermee op!"
Ik staarde Carla stomverbaasd aan. Ze zou een naam verzinnen! Iedereen bij ons in de stad kende Luuk Vermelen, bovendien was het een grove leugen en mijn leraar voor Burgerlijk Recht had juist verteld dat je daarvoor in de gevangenis kon komen. Ik zag het al voor me in de krant, grote koppen: DE KWAAY VEROORDEELD TOT TIEN JAAR.
„Dat is niet waar!" flapte ik eruit.
„Kom nou, dat wist je toch?" hield Carla vol.
„Waarom doet hij dat?" vroeg mijnheer Kokman.
„Hij heeft de indruk," hier wachtte ze even en bracht het zó dramatisch, dat nu iedereen luisterde, „dat zijn familie zich niet voor hem interesseert. Zijn vader komt niet eens kijken als hij speelt, wat vindt u dáárvan?"
„Ik heb zijn vader inderdaad nog nooit gezien," mompelde mijnheer Kokman, „maar misschien heeft die het te druk. Jammer, het is een lust die jongen te zien spelen."
„Luuks vader heeft het te druk met zijn jongste zoon!" riep Carla uit. „Die is wat ziekelijk en krijgt alle aandacht. Het is om zelf ziek van te worden!"
Inderdaad zag ze er zielig uit op dit moment.
Een verschrikkelijke gedachte kwam bij mij op: ze zeggen dat Luuk Vermelen zo'n driftkop is. Stel je voor dat hij in woede Carla neerschoot! Tjek, ik zag de krantekoppen alweer: DE KWAAY NEERGESCHOTEN OM VALS GERUCHT.
„Carla," probeerde ik voorzichtig, „weet je zeker dat het waar is?" Ik keek haar dreigend aan zoals ik ook de tegenpartij met voetballen kon aankijken.
„Ik wou maar dat het niet waar was," jammerde ze droevig, haar hoofd wanhopig heen en weer schuddend.
Joh als ze niet zo dik was, zou ze de hoofdrol in het schooltoneelstuk kunnen spelen!
„Teenagers," zuchtte mijn moeder, „je krijgt er wat van. Waarom gaat Luuk niet gewoon naar zijn vader toe en vraagt of hij eens komt kijken, in plaats van er domweg mee op te houden? Als jùllie ooit dergelijke problemen hebben, hoop ik dat je er ronduit over praat in plaats van onze vuile was in heel de stad buiten te hangen."
„Maar moeder...," begon Carla.
„Maar moeder... zie je nu wat ik bedoel, Riet? Teenagers zijn onmógelijk! Neem dat van mij aan," en ze zuchtte diep.
„Ik ben niet onmógelijk hè?" piepte Angela.
„Nee liefje, jij niet," zei moeder.
„Nee, natuurlijk niet," sneerde ik, „jij bent een levende speelgoedpop."
Moeder wierp me een „denk-er-om" blik toe en tegen Carla: „Denk je dat ik het aan mevrouw Vermelen moet zeggen? Ik houd er niet van me met andermans zaken te bemoeien, maar ik vind dat ze dit toch wel moet weten."
„Bemoeit u zich er nou maar niet mee," riep ik uit. Stel je voor, straks zitten we met zijn allen in de gevangenis!"
Carla's stem klonk weer volkomen normaal toen ze zei: „Ik geloof dat het een goed idee is om dat te doen."
Wat was er aan de hand met haar? Eerst gebruikte ze Luuks naam terwijl ze er een zou verzinnen, maar nú ging ze toch wel helemaal een beetje te ver. Dat kind was gek, volkomen knots! We waren bezig met ons toetje en ik keek eens naar moeder. Ze zat voor zich uit te kijken alsof ik haar iets gevraagd had over mijn huiswerk en ze het antwoord wist, als je snapt wat ik bedoel.
„Rudolf," zei ze tegen mijn vader.
Deze keek verstoord op, dat doet hij altijd als iemand hem Rudolf noemt.
„Rudolf, ik geloof dat er hier een spelletje wordt gespeeld!"
„Een spelletje...?" vroeg mijn vader.
Mijn moeder zei niets, maar keek van Carla naar mij en weer terug. Ze knikte. Aan het andere eind van de tafel zat mijn vader en streek eens over zijn kin. Hij keek naar Carla en naar mij.
„Moeder," kirde Carla, „als jullie eens koffie gingen drinken in de zitkamer, dan ruimen Jan en ik hier wel op."
Ik popelde van ongeduld om Carla alléén te spreken: ze moest nu direct Luuk opbellen, of, nog beter, de familie Kokman vertellen dat het hele verhaal verzonnen was, anders verschijnt er binnenkort een nieuw verhaal van mij over ene De Kwaay die neergeschoten is.
Ik vroeg Angela het tafelkleed uit te schudden en ging zelf vlug naar de keuken.
„Zeg idioot, hoe kom je er in vredesnaam bij om...?" begon ik. Op dat moment kwam vader de keuken in lopen en ging zitten.
„Carla," begon hij, „meestal begrijpt je moeder allerlei dingen vlugger dan ik, maar ik denk dat ik er nu óók wel achter ben. Je was toch van plan expres te zakken? Je bent toch niet jaloers op Angela?"
Carla stond over de afwasbak gebogen en begon met een sneltreinvaart de borden af te wassen.
„Of wel?" hield vader aan.
Toen ze zich niet omdraaide en ook geen antwoord gaf, ging vader door: „Ik zie het nu duidelijk. Je was altijd de eerste van je klas, maar plotseling haalde je slechte cijfers. De dokter zegt dat je dikte te wijten is aan een soort geestelijke opwinding. Je wilde geen contactlenzen, maar moest en zou die dikke bril dragen. Ik heb het nooit begrepen." Hij schudde zijn hoofd en dan, meer tot zichzelf dan tot haar, ging hij verder: „Jij had al zoveel, Jan was een geweldige voetballer, iedereen was vol lof over jullie. Je moeder en ik voelden dat Angela ons nodig had, zij is de jongste."
Hij liep naar Carla en legde zijn hand op haar schouder.
„Je bent nog zo jong, te jong om het te begrijpen, maar bij jullie liep alles gesmeerd, iedereen sprak bewonderend over jullie, dat hoefden wij niet meer te doen."
Ik wist dat Carla huilde, maar dat kon me niets schelen. Zo gauw vader weg was, riep ik tegen haar: „Waarom vertel je niet dat het hele verhaal verzonnen was? Mijn leraar zegt dat je in de gevangenis kunt komen als je roddelverhalen over iemand anders rondstrooit!"
„Ik heb een nieuwtje voor je, broerlief," klonk Carla's stem vrolijk, „het is wáár!"
„Hè? Is het wáár? Weet je dat wel heel zeker?"
Ze knikte. „Luister..." ze begon zo sloom te vertellen, dat ik het niet meer uithield en zei. „Nou vooruit, komt er nog wat van?"
„Kijk, toen ik Luuk ons plan vertelde, stelde hij voor dat we zijn naam zouden gebruiken."
„Meen je dat?"
„Het is waar, Jan," giechelde ze.
„Hoe bestaat het!'
„Hij hoopte dat moeder het tegen zijn moeder zou zeggen en dat zijn vader dan eens zou komen kijken. Hij hield veel van zijn jongste broertje, vertelde hij, maar omdat zijn ouders het kind zo verwenden en op handen droegen, begon hij bijna een hekel aan hem te krijgen." '
„Sssss..., dus wij zijn niet de énigen met dit probleem en... jij hoeft niet de gevangenis in!"
„De gevangenis in? Idioot! Dus dáárom werd jij bang?"
Ze pakte een natte vaatdoek en mikte hem naar mij toe. Ik dook vlug en riep: „Als jij het dan zo goed weet, waarom probeer je het niet eens?"
„Dat zal ik nog wel eens doen, trouwens, ik geloof dat Luuk Vermelen mij wel aardig vindt..."
„Mischien vindt hij je dàn niet zo aardig meer."
Ik dacht dat ze nog eens met de vaatdoek zou' gooien, maar ze zei: „Je denkt toch zeker niet dat ik mijn hele leven zo'n dikke prop blijf?"
En op dat ogenblik wist ik dat ze dat inderdaad niet haar hele leven zou blijven.
„Misschien ben jij nog te klein om het te begrijpen, maar hoorde je niet wat vader zei? Jij en ik hadden nooit moeilijkheden. Zie je dan niet in dat ze diep in hun hart tòch trots op ons zijn?"
IK was niet te klein, ik begreep het wel.
Ouders zijn soms net kinderen, zoals wij, zoals ik: wanneer ik een goaltje maak, kijk ik bescheiden rond en doe alsof het me geen greintje moeite heeft gekost, alleen als ik in verlegenheid word gebracht heb ik het hoogste woord...

Mickey en Goofy

Mickey, op zoek naar zijn verdwenen medepassagier, vindt de koffer met de gestolen buit. Woedend over deze vergissing, overvallen Boris en zijn maat opnieuw de postkoets. Mickey en Goofy zijn machteloos....

SPAGHETTI ZOEKT

EEN BAANTJE

Vorige week hebben zij het geprobeerd, onze twee nieuwe vrienden Spaghetti en Prosjoetto, maar door een harde hand zijn ze er toen uitgewerkt. Deze week is het gelukt ... staan in PEP! Hier begint hun eerste avontuur ...

Nou, zeg, er is geen kunst aan om het huis binnen te dringen!

OEI! AU!

Hi! Hi! Hi! De elektriciteit! Ik zal 'm uitschakelen!

D-doe je het nog eens?

No! No! Je hebt me volkomen overtuigd!

Ma no! N-nu ben je in het p-p-park! Pro-pro-probeer het h-h-huis te be-be-benaderen... om mij een pl-pl-plezier te doen!

HELP!

GRAARR

Hi! Hi! Hi! K-k-koest maar!

En pro-probeer nu 'ns of je b-bij de schil-schilderijen k-k-kunt komen!

OEJOEI!

N-n-net wat ik je ge-ge-gezegd heb, alle ma-ma-maatregelen zijn ge-ge-getroffen, Spaghetti!

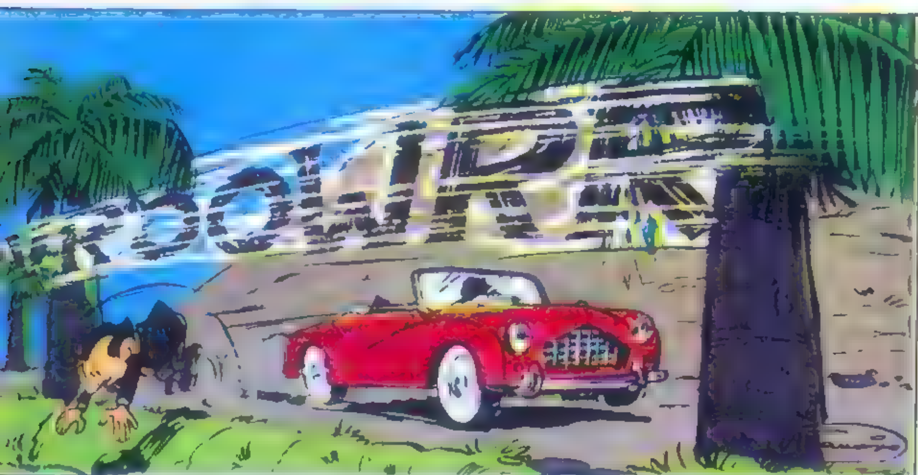

WORDT VERVOLGD

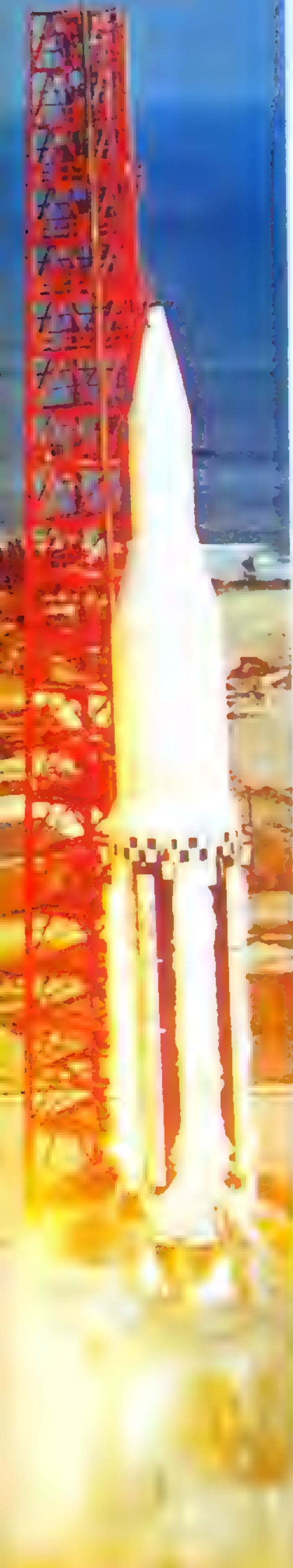
MONSTE VAN DE RUIMTE

Boven: Door de 140 m hoge deuropening komt de Apollo Saturnus V naar buiten

LANG is er gezocht naar een geschikte plaats om de lanceringen te verrichten van de zware Saturnus V-raket en — later — ook de nog veel krachtiger Nova. „Klein" Cape Kennedy bleek er niet voor geschikt: het lag te dicht bij de bewoonde wereld. Het was noodzakelijk dat naar een ander lanceerterrein werd omgezien. Verschillende plaatsen werden nauwkeurig bestudeerd, plaatsen zowel op het vasteland van de Verenigde Staten als op eilanden in de Stille Oceaan. De definitieve keuze is gevallen op Merritt Island, een gebied aan de (vanaf Cape Kennedy bekeken) andere kant van de Bananenrivier, ten noordwesten van de tegenwoordige lanceerbasisterreinen. In maart 1962, enkele dagen na de driebaansruimtevlucht van overste John Glenn in de Mercury-cabine Friendship 7, begonnen bulldozers hun werk op Merritt Island. Ongeveer 460 bewoners van dit gebied, voornamelijk eigenaars van sinaasappelkwekerijen, moesten verhuizen.

Merritt Island heeft een kleinste breedte van negentien en een grootste van honderd kilometer. De oppervlakte bestaat uit een vrij dunne, zanderige bovenlaag, waaronder zich grote en diepe holten bevinden, gevuld met een brei-achtige moddersubstantie. De weke modder moest opgepompt worden, vervangen door een harder materiaal en het zand moest worden samengeperst tot een soort rotsbodemeffect bereikt zou zijn. Dat moet wel, want Merritt Island zal gewichten te torsen krijgen van duizenden tonnen. Het moeras zal Amerika's eerste springplank zijn naar maan en planeten; de geur van vochtige aarde en rijpend fruit zal wijken voor de doordringende lucht van raketbrandstoffen; de eens alleen maar door schuwe vogels verstoorde stilte zal uiteen gerukt en verpulverd worden door enorme vogels van metaal, die oranjerode vlammen uitspuwen, de veilige beschutting van de aardse dampkring doorbreken en zich een weg banen in de inktzwarte ruimte, waarin kosmisch gruis en kosmische stralen hen bedreigen.

De Saturnus V met op zijn neus het Apollo-maanschip heeft een totale lengte van ongeveer 107 meter. De drie trappen van de raket en het uit verschillende delen opgebouwde ruimtevaartuig worden tot één reusachtig geheel samengevoegd in een enorm gebouw, waarin zes van deze combinaties gelijktijdig reisvaardig gemaakt kunnen worden. Tot dusver was het de gewoonte de verschillende delen van een raketcombinatie pas op het lanceerplatform tot één geheel samen te voegen. De hal waarin dit gaat gebeuren (VAB = Vertical Assembly Building, ofte wel: de verticale assemblagehal), omvat twee gedeelten. Het grootste is 157 meter hoog, 154 meter lang en 125 meter breed, het andere deel is 177 meter lang en 77 meter breed. De hal overtreft in hoogte alle andere gebouwen in Florida... Wanneer de drie trappen van de Saturnus V in deze geweldige werkplaats zijn samengevoegd en het Apollo-ruimteschip is op de neus van de combinatie geplaatst, dan begint het testen van alle systemen van de raket en het ruimtevaartuig. Ook dat gebeurt in de reusachtige montagehal, die de NASA (het Amerikaanse bureau voor lucht- en ruimtevaart) ongeveer 7,5 miljoen dollar kost, zo'n kleine dertig miljoen gulden dus... Pas daarna wordt de Apollo/Saturnus V-combinatie naar zijn standplaats vervoerd: hij verlaat de hal door wat de Amerikanen met enige trots aanduiden als „de grootste deur ter wereld", een deuropening met een hoogte van 140 meter!

Dit transport is een bijzonder opwindend karwei. Er worden tractoren voor gebruikt, waarvan een eerste exemplaar eind dit jaar of begin volgend jaar op Merritt Island zal worden beproefd. Je moet bepaald niet te gering denken over zo'n tractor. Hij zal namelijk de complete Apollo/Saturnus V-combinatie (250 ton), het mobiele startblok waarop de combinatie dan al staat verankerd (2000 ton) en de 120 meter hoge werktoren (750 ton) moeten vervoeren over een afstand van iets meer dan drie kilometer, waarna met behulp van een hydraulisch werkend cilindersysteem behoedzaam het geheel op het lanceerplatform wordt gezet. Zelfs bij windkracht negen (en dat kun je echt wel een storm noemen) zou het transport ongehinderd doorgang kunnen vinden. Elk der twee tractoren — 39 meter lang, 34,5 meter breed en 6 meter hoog — weegt bijna 3000 ton en is in staat een vracht van tweemaal zijn eigen gewicht te verslepen.

Er is voorgesteld de reusachtige raketten over het water of per spoor te vervoeren, maar uiteindelijk heeft de voormalige directeur van het Project Apollo, Dyer Brainerd Holmes, de voorkeur gegeven aan deze methode, die hem was aanbevolen door dr. Kurt H. Debus, de uit Duitsland afkomstige raketlanceringsspecialist, die tegenwoordig directeur is van het Launch Operations Center — sinds eind vorig jaar: het John F. Kennedy Space Center — in Cocoa Beach. Van deze Debus wordt beweerd dat hij al aan de vlammen onder een startende raket kan zien of de vlucht zal slagen...

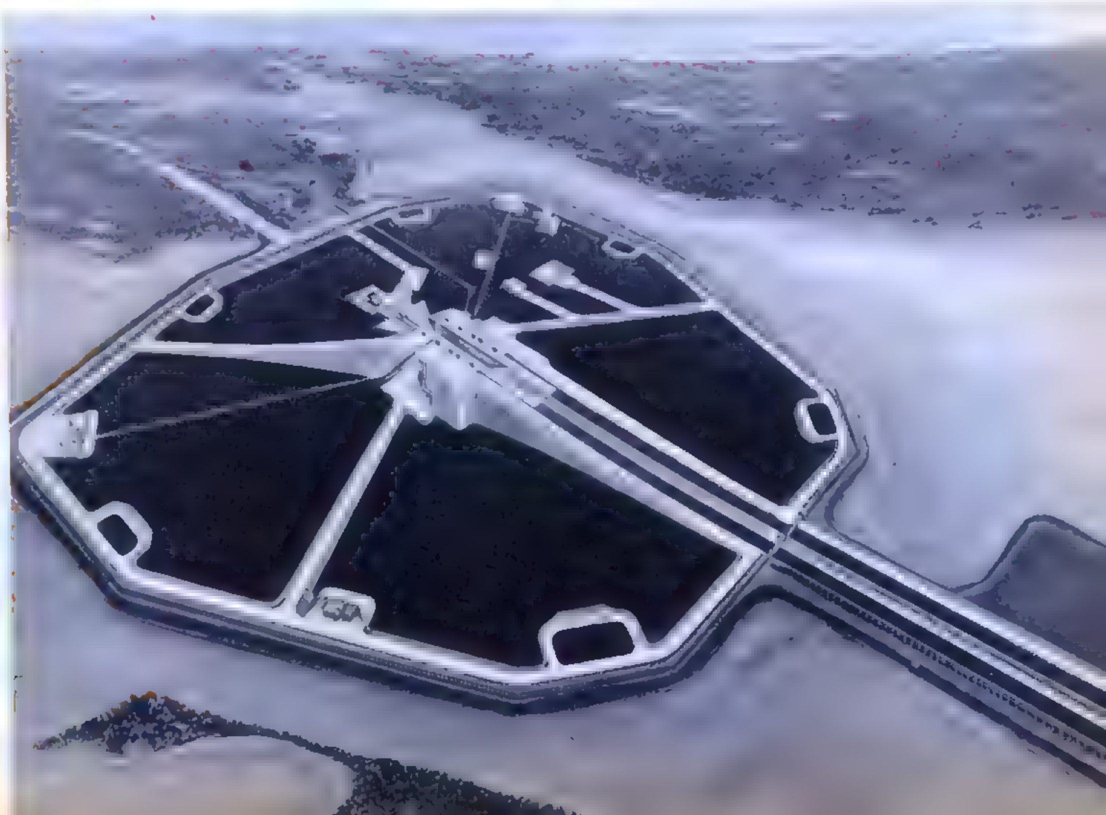
Het lanceerterrein op Merritt Island (complex 39) zal voorlopig bestaan uit twee Saturnus-startblokken voor maanvluchten. Later wordt dit aantal uitgebreid. De startplaatsen liggen tussen False Cape en het noordelijke Playalinda Beach, vlak langs de Atlantische kust. De afstand tussen de startblokken is ongeveer 2700 m, de afstand van de montagehal naar het dichtstbijzijnde platform, zoals gezegd: ruim 3000 meter. Hoewel de Apollocabine met de tweede kosmische snelheid, d.w.z. ongeveer 40.000 km per uur, naar de maan zal suizen, legt hij het eerste gedeelte van zijn reis — van montagegebouw naar startplaats — af met een „snelheid" van anderhalve kilometer per uur. Het duurt ruim twee uur voor het gevaarte op de lanceerplaats staat, waar het van brandstof en zuurstof wordt voorzien en waar ook de astronauten aan boord gaan.

De mensen rond en op Cape Kennedy spreken een eigen taal, hebben ook hun eigen ideeën. Zo is zelfs de meest betoverende tropennacht voor de mannen van de kaap pas de moeite van het bekijken waard als in de fluweelblauwe sterrendeken de rossige gloed oplicht van een naar de ruimte stormende raket en er — om de woorden van een raketdeskundige te gebruiken — opnieuw een stukje van de oneindigheid wordt afgesnoept...

SJOERD VAN DER WERF

Links: Weer wordt een raket gelanceerd om een stukje van de oneindigheid af te snoepen ...

Onder: Het model van een platform, waar over enkele jaren de reis naar de maan zal beginnen!

WALT DISNEY'S

SPIN en MARTY

OP ZOEK NAAR EEN SPOOR

OP EEN MOOIE NAMIDDAG TREKKEN DE JONGENS VAN DE TRIPLE-R DE BOSSEN IN OM TE GAAN KAMPEREN...

DENK JE 'NS IN, MARTY. DRIE DAGEN KAMPEREN! DAT KAN FIJN WORDEN!

EN OF! NU KUNNEN WE LATEN ZIEN WAT WE OP DE TRIPLE-R GELEERD HEBBEN!

HAHA! WEER MIS, BERTJE!

IK ZAL HEM TE PAKKEN KRIJGEN! WACHT MAAR!

HOEPS!

KIJK UIT, BERTJE! ZÓ VANG JE HEM NOOIT!

WACHT LIEVER MET VLINDERS VANGEN TOT WE EEN KAMP HEBBEN OPGESLAGEN, JONG!

TOCH TIJDVERSPILLING, OLLIE! DAT JOCH IS NOG VEEL TE KLEIN OM EEN KAMPEERTOCHT MEE TE MAKEN!

VÓÓR DE JONGENS DIE AVOND GAAN SLAPEN, VERTELT SPIN HUN EEN GRIEZELVERHAAL...

... EN DAN HOREN ZIJ OPEENS DAT GEKRIJS! DE TWEE ONTDEKKINGSREIZIGERS KIJKEN OM ZICH HEEN EN DAAR ... RECHT VOOR HEN ZIEN ZIJ HET!

ZIEN... WAT?

EEN MENSBEERVOS! HALF MENS, HALF BEER EN HALF VOS!

PRECIES. STERK ALS EEN BEER EN SLUW ALS EEN VOS. EEN VREEMD WEZEN.

SJONGE! ALS ER IETS IS WAT IK NOOIT WIL ZIEN, DAN IS DAT WEL EEN MENSBEERVOS!

MAAK JE GEEN ZORGEN, BERTJE. JE VANGT HEM TOCH GEWOON MET JE VLINDERNET!

GA DOOR, SPIN! WAT DEDEN DE MANNEN TOEN?

ÉÉN VAN HEN PAKTE METEEN ZIJN MENSBEERVOSGEWEER EN SCHOOT! BENG! EINDE VAN HET VERHAAL!

BEDTIJD, JONGENS! WE HEBBEN MORGEN EEN ZWARE DAG!
NA SPINS VERHAAL **LACH** IK MEZELF GEWOON IN SLAAP!

ALS IEDEREEN ALLANG SLAAPT, IS BERTJE NOG KLAAR WAKKER..
H-HOE KUNNEN DIE KNAPEN SLAPEN...IEDER OGENBLIK KAN EEN MENSBEER-VOS ONS OVERVALLEN!

DAT VERHAAL WAS MAAR VERZONNEN, UIT M'N DUIM GEZOGEN, BERTJE ZO'N BEEST BESTAAT NIET... GA MAAR GERUST SLAPEN!
JA, SPIN...BEDANKT! IK VOEL ME NU 'N HEEL STUK BETER!

ALS DE JONGENS DIE OCHTEND KLAAR ZIJN MET OPRUIMEN...
MOOI ZO! IK GELOOF DAT WE KUNNEN VERTREKKEN. JEF EN BERTJE HEBBEN KAMPWACHT!
WIJ ZIJN KLAAR!

JULLIE BLIJVEN IN HET KAMP.. LET GOED OP DE SPULLEN. OVER TWEE UUR ZIJN WE TERUG!
GOED, OLLIE! IK ZAL HET KAMP BEWAKEN EN ERVOOR ZORGEN DAT BERTJE NIET IN MOEILIJKHEDEN KOMT!

EEN UUR DAARNA...
HALT! WIE IS DAAR? DIT IS GENERAAL BERTJE! WAT IS HET WACHTWOORD?
????

AHA! EEN SPION, HÈ? DIE IS VOOR JOU... **BENG!** EN DEZE OOK... **BENG!**
HÉ, HOU JE KALM, WIL JE? IK PROBEER WAT TE SLAPEN!

KIJK DIE VLINDER 'NS! DIE MOET IK HEBBEN VOOR M'N VERZAMELING!
POEH! VANG JE TOCH NIET!

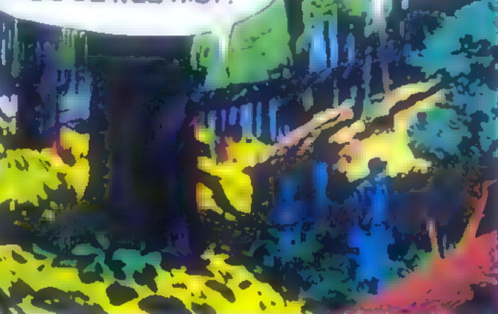

IK ZAL JE LATEN ZIEN HOE JE 'N VLINDER VANGT!
MAAR WE MOESTEN HIER BLIJVEN, ZEI OLLIE...

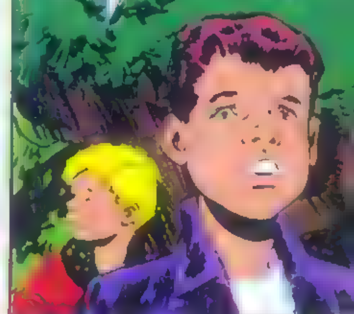

WE GAAN NIET VER, EN ALS JE DICHT BIJ ME BLIJFT, HOEF JE NIET ONGERUST TE ZIJN!

DE JACHT GAAT DOOR EN TENSLOTTE...
HET IS GELUKT! JE HEBT HEM!
WOES!

IK STOP HEM HIERIN... EN NU TERUG NAAR HET KAMP!
JA, VÓÓR EEN **MENSBEERVOS** ONS GRIJPT!

ZULLEN BERTJE EN JEF VOOR DONKER GEVONDEN WORDEN? DE KANS IS NIET GROOT... NIEMAND WEET WELKE KANT ZE OPGEGAAN ZIJN! ALS ZIJ NIET HEEL GAUW GEVONDEN WORDEN, ZULLEN ZE DE NACHT IN HET BOS MOETEN DOORBRENGEN..

SPORT EIST HERSEN WERK

Met sportmensen mag ik graag praten, dat wil zeggen: met sportmensen die wat te vertellen hebben, die begrijpen waarom ze bepaalde dingen in de sport zus en zo moeten doen en niet anders. Met andere woorden: lui die hun hersens gebruiken. Er zijn massa's mensen die denken dat je bij sportbeoefening je hersens niet nodig hebt. Dat is een misverstand. Een goede prestatie is evenzeer het resultaat van lichamelijke als van geestelijke arbeid. Ik pik één voorbeeld uit een geweldige collectie om dat even te illustreren: jaren geleden speelt een Nederlands elftal tegen (ik meen) de Deense nationale ploeg. Bram Appel staat in onze voorhoede, de onvergetelijke Faas Wilkes ook. Bij een aanval op het Deense doel wordt de bal voorgezet; Bram zal er met z'n kop, pardon **met z'n hoofd** niet bij kunnen, maar toch gebruikt Bram op dat moment z'n hoofd: in een flits overlegt hij dat Faas Wilkes, die naast hem is opgemarcheerd, een prachtige vrije kans zal bieden wanneer hij de aandacht van de Deense stopper op zichzelf vestigt. Bram schreeuwt dus: „Hij is voor jou, Faas!" en springt verwoed naar die bal, hoewel hij weet dat hij er met de beste wil van de wereld niet bij kan. Maar hij krijgt zijn zin, want de Deense spil concentreert zich op deze Appel. Wat gebeurt er? Over de Deen èn Appel heen, gaat de bal naar Faas Wilkes, die een veel te knappe voetballer is om zo'n kans te missen. Wilkes scoort, máár... dank zij het vlotte soepele hersenwerk van Bram Appel, van wie je vandaag de dag nog kunt zeggen dat hij z'n werk bij PSV met verstand verricht.

Begrijp je wat ik bedoel? Sport doe je niet zonder hersens, niet goed tenminste. Denk maar aan de biljarter, die z'n stoten zò maakt dat zijn tegenstander er bij een misser geen voordeel van zal hebben.

Denk aan de tennisser, die het zwakke punt van de man aan de andere kant van het net opspoort en daarop z'n tactiek baseert. Denk aan de hardloper of wielrenner, die het juiste moment voor een ontsnapping kiest enz. enz. Om zulke dingen van de sportmensen te horen, ga ik graag met ze praten. Je leert er wat van, al moet ik zeggen dat ik ook wel'ns op mijn neus gekeken heb. In 1952, bij de Olympische Spelen in Helsinki, werd de 1500 meter hoogst verrassend gewonnen door een Luxemburger, Josy Barthel. Deze Barthel was allerminst een favoriet, maar hij liep uitstekend, sloeg op het goede moment toe en mocht zich toen Olympisch kampioen noemen. Een poosje na de race (je moet zo'n hardloper tenslotte netjes laten uitblazen) kwam ik hem buiten 't stadion tegen en toen vroeg ik hem welke z'n tactiek was geweest, in wie hij z'n voornaamste concurrenten had gezien en wanneer precies hij zijn beslissende aanval had ingezet. Josy Barthel keek mij aan en schudde langzaam 't hoofd. „Ik **ben** Olympisch kampioen, want ze hebben me de gouden medaille omgehangen en ik ben wel duizendmaal gefeliciteerd, maar ik heb er eigenlijk nog geen flauw idee van hoe 't precies gebeurd is: ik heb gelopen en gelopen, maar 't was net of 't buiten me omging. Ik herinner me er niets van, pas toen ik

op het schavotje stond, drong het tot me door dat ik had gewonnen, maar hoe?" Josy haalde zijn schouders op en dribbelde verder, want hij was nog steeds aan het lopen.

Josy Barthel, die tegenwoordig zijn landgenoten traint, wist 't dus niet meer, maar dat betekent niet dat hij zijn hersens niet had gebruikt. Als in een droom had hij de juiste dingen gedaan, zoals hij ze voordien misschien al wel honderdmaal had gerepeteerd. Weet je met wie ik ook bijzonder graag praat? Met Peter Post. Ik heb zelden of nooit een sportman ontmoet die zo nadenkt bij alles wat-ie doet. Mensen die beweren dat een professional geen echt sportman kan zijn, zouden 'ns een uurtje met Peter moeten praten, dan zouden ze zeker het tegenovergestelde beweren. Ik kan niet alles herhalen wat ik een paar maanden geleden met Peter besprak, maar ik wil je één voorbeeld geven van de wijze waarop hij zijn sport (z'n werk!) beoefent. Een paar dagen na z'n overwinning in de wegwedstrijd Parijs-Roubaix (in april) moet Peter starten in een kleine course in de buurt van Antwerpen, maar door een verkeersopstopping komt hij te laat, zodat hij niet meer mee kan doen. Zulke dingen zijn vervelend, je hebt je verplichtingen, nietwaar, je moet ze dus nakomen. Bovendien kost het je je centen en dan nog, zegt Peter, mis je een wedstrijd die je als voorbereiding op de volgende grote course (Parijs-Brussel) eigenlijk niet missen mag. En wat deed op dat moment Peter Post? Hij vroeg aan een vriend, zijn auto naar huis in Amstelveen te rijden en stapte zelf op de fiets, om met een flinke omweg over Mechelen, Leuven, Hasselt, Eindhoven en Den Bosch, naar huis terug te keren. Zo kreeg hij toch de ongeveer 200 km training die hij nodig had!

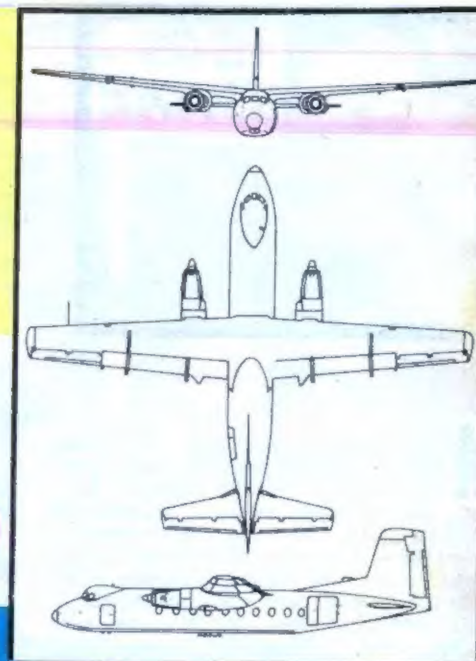
Aparte vent, Peter Post, zeer apart! Hij zei: „Ik ben gek op mijn fiets. Voor een uurtje rijden mogen ze me 's nachts uit m'n bed bellen."

Tja, ik kan 't me moeilijk voorstellen, maarre... ik zal ook nooit Parijs-Roubaix winnen, tenzij ze er een wedstrijd in slaapwagens van maken, dan ben ik onverslaapbaar!

TECHNISCHE GEGEVENS VAN DE HANDLEY-PAGE DART HERALD:

Afmetingen: spanwijdte 28,88 m, lengte 21,92 m of 23,01 m, hoogte 7,34 m
Gewichten: leeg 11.485 kg, vlieggewicht 19.500 kg
Motortype: twee Rolls-Royce Dart Mk. 527 schroefturbines van 2105 pk in de start.
Prestaties: kruissnelheid 438 km/u, plafond 8140 m, vliegbereik 2775 km.
Aantal passagiers: max. 56.

DART HERALD

HUGO HOOFTMAN

HET is merkwaardig dat er in de luchtvaartwereld op een bepaald tijdstip in verschillende landen een vliegtuigtype verschijnt dat in al die landen in dezelfde klasse ligt en veel gelijkenis vertoont. Neem nu 'ns onze Fokker Friendship: Engeland kwam in die tijd met de Handley-Page Dart Herald, Rusland bracht de Antonov AN-24. Deze toestellen zijn alledrie tweemotorige hoogdekkers, uitgerust met schroefturbines. Het is dan ook echt niet gemakkelijk een Fokker Friendship van een Handley-Page Dart Herald te onderscheiden. Een goed houvast is het staartvlak, want dat van de Dart Herald is groter en vierkanter dan dat van de Friendship; beide toestellen hebben echter dezelfde motoren. Toch is de Fokker Friendship, hoewel duurder dan het Engelse toestel, meer verkocht.

De Dart Herald vliegt 's winters geregeld de route Rotterdam-Londen en in de zomermaanden Amsterdam-Jersey voor de British United Airways. Toen we onlangs naar Londen gingen, hebben we eens op de Dart Herald plaatsen geboekt en we hebben er geen spijt van gehad. De slechts één uur durende vlucht verliep bijzonder plezierig. Ook voor de inzittenden vertoont de Dart Herald grote overeenkomst met de Fokker Friendship: beide toestellen zijn hoogdekkers en bieden de passagier een prachtig uitzicht. British United bezit zes van deze toestellen, die vroeger eigendom waren van de Jersey Airlines, welke maatschappij door de British United werd overgenomen. Andere Dart Heralds vliegen in Zwitserland bij de chartermaatschappij Globe Air en in Canada bij de Maritime Central Airways. De British European Airways heeft drie toestellen, de Arkia in Israël kocht er een paar en de Itavia in Italië.

Alles bij elkaar zijn er ongeveer 36 exemplaren verkocht tegen de Friendship 250! De Dart Herald is ongetwijfeld geen grote concurrent, maar niettemin een concurrent; zonder dit toestel waren er misschien méér Friendships verkocht...

KUIFJE

HET GEHEIM VAN DE EENHOORN

Max Vogel weet aan de twee Jansens te ontkomen en vlucht in zijn auto. Zijn broer vertelt Kuifje dat Barnabas, een van hun agenten, op zoek was naar een van de perkamenten van de Eenhoorn" . . .

Barnabas kwam dus terug zonder ook maar iets te hebben gevonden, maar toen herinnerde hij zich opeens dat een ander gelijk met hem had geprobeerd het schip te kopen.

En de volgende dag ging hij naar meneer Sakharine, bracht hem buiten bewustzijn en stal het derde perkament...

Zo is het. Toen hij het ons kwam brengen, ontstond er tussen Max en hem een twistgesprek over het bedrag dat wij hem ervoor hadden beloofd. Barnabas eiste méér, terwijl Max bij de overeengekomen som bleef. Tenslotte ging Barnabas woedend weg en zei dat we er nog wel spijt van zouden krijgen dat we zo krenterig waren geweest. Na zijn vertrek werd Max ongerust en dacht dat Barnabas ons zou verraden... We sprongen in de auto en volgden hem op een afstand. Onze ongerustheid bleek gegrond. We zagen dat hij u aansprak..

... Bij de gedachte dat u alles over onze plannen aan de weet zou komen, verloor Max al zijn zelfbeheersing. Enkele seconden daarna schoot hij Barnabas voor uw deur neer.

Nu begrijp ik het... Maar vertelt u mij eens waarom u mij eigenlijk ontvoerde?

Dat hebben we u al gezegd: om u ertoe te dwingen ons de twee perkamenten terug te geven die u een paar dagen geleden van ons heeft afgenomen...

Denk 'ns na! Ik kan ze u onmogelijk hebben afgenomen, omdat ik u toen nog niet eens kende! Maar wacht 'ns... zou het...

Zou meneer Sakharine die documenten misschien van u hebben gestolen?

Hoera! Ik heb hem er af!

Eindelijk is het hem gelukt de hoed van mijn hoofd te rukken!

Kom, kapitein, u zult deze ongelukkige even moeten helpen...

Let op! Houd hem goed vast! Eén... twee... en...

... drie!

KUIFJE

HET GEHEIM VAN DE EENHOORN

